

Zijn er eigenlijk nog veel pensions in Nederland? Volgens internet wel, al tref je onder het 'pensions' ook flink wat B & B's aan. In een pension verblijf je, in een B & B overnacht je, dacht ik, maar dat is misschien omdat ik nooit langer dan een of twee dagen in een B & B heb doorgebracht. Terwijl we nu alweer een week in een pension zitten.

Ik had eerlijk gezegd mijn twijfels toen deze vakantiebestemming voor het eerst ter sprake kwam, maar die zijn de afgelopen dagen radicaal weggenomen. Leve Het Pension!

Via via vernamen wij van iets aan de westkust van Turkije, waar het geweldig leuk zou zijn. Een pension genaamd Emel. De website sprak het niet tegen: een charmant, fraai ingericht gebouw, ruime kamers en een enorme tuin-annex-boomgaard met tal van zitjes, hangmatten, hoekjes om je in terug te trekken, een groot gazon met enorme gekleurde zitzakken en een soort Arabisch theepaviljoen. Op het terras staat een meterslange tafel, waar iedereen 's ochtends ontbijt en 's avonds dineert. Je afzijdig houden van de andere gasten kan, maar dat moet je dan wel echt willen. Voor je het weet ben je opgenomen in het geheel. Toen wij aankwamen, 's avonds, net voor het diner, stond iedereen op om handen te geven. „Maar soms gebeurt dat ook niet”, sprak de eigenaresse laconiek, „het hangt er maar net van af.” Eén gast, een vrouw alleen, ook net gearriveerd, wist geen raad met de situatie en ging apart zitten. Ik was toevallig net een boek over bodylanguage aan het lezen en uit de manier waarop zij ons de rug toekeerde bleek overduidelijk dat zij op een gebaar van de groep hoopte. Toen zij dat nog uren had volgehouden, sloop een van de gasten, iemand die bij een assessment 'communicatief ingesteld' zou worden genoemd, naar haar toe, brak het ijs en nam haar mee naar de hoofdtafel.

Ontbijt en diner worden geserveerd, alleen de drank is zelfbediening. In de lounge staan twee grote koelkasten, wat je gebruikt teken je aan op een lijst. Nieuwkomers worden onderaan de lijst toegevoegd, aan het eind sta je ergens bovenaan. Dan zit je zelf midden aan de hoofdtafel, de timide nieuwkomers op te nemen, zoals je op de eerste avond zelf gemonsterd werd. „En zo schuift het de hele zomer door”, zegt Evelyn, de eigenaresse. „Als het leven zelf.”

Zo'n arrangement vereist mensen die met elkaar overweg kunnen, en dat kunnen de meeste mensen hier ook. Hoewel, de eerste avond was er bijna ruzie, een licht betweterige Nederlandse journalist (nee, niet ik) ging in de clinch met een jeugdzorgster die wel aan tegenspraak gewend is, en de Turkse witte wijn (veel alcohol, weinig smaak - gevaarlijke combinatie) deed de rest. Maar de volgende ochtend was de lucht alweer geklaard, hoewel de opponenten sindsdien wel een béétje bij elkaar uit de buurt blijven. Of lijkt dat maar zo?

Het geheim van Emel Pension is het zwembad. Dat is er niet. Veel gasten laten haar op een of andere manier weten dat ze Emel met zwembad nog leuker zouden vinden, maar Evelyn weet beter.

„Ja zeg, dan gaan ze niet meer weg overdag”, zegt Evelyn. „Kan ik ook lunches gaan serveren. Dan wordt je een hotel, meer personeel, andere prijzen, ander publiek, en voor je het weet is Emel Emel niet meer. Nee hoor, ga maar lekker naar het strand.”

Dat is de selectie. Mensen die daar de charme van inzien, zijn Emel-mensen.